

WENCHE THINNESEN
VOGTMANN

SKÆBNENS ENSOMHED

Novelle

SKÆBNENS ENSOMHED

© 2025 Wenche Thinnesen Vogtmann

AF SAMME FORFATTER:

- OSCAR, MIG OG TØSERNE, FACET (1997)
LIVETS OMSTÆNDIGHEDER, MELLEMGAAARD (2015)
OS IMELLEM, BRÆNDPUNKT (2017)
BEGÆRETS SIDER, NOVELLEBIDRAG, FORFATTERSKABET.DK (2019)
UDENFOR, NOVELLEBIDRAG, BRÆNDPUNKT (2020)
INDENFOR, NOVELLEBIDRAG, BRÆNDPUNKT (2021)
KVINDEFANTASIER III, NOVELLEBIDRAG, POLITIKENS FORLAG (2021)
BARE EN DAG UDEN, BRÆNDPUNKT (2021)
VERDEN ER STØRRE END HER, NOVELLEBIDRAG, LEITURA (2022)
OS, NÅR VI ER SAMMEN, BoD (2024)

SKÆBNENS ENSOMHED

Det vil for altid undre mig, hvorfor det bliver kaldt for "åbent," når det er alt andet end det? Svaret har jeg ikke. Jeg er her, fordi andre har bestemt det på mine vegne. Skylden er min egen. Straffen gav overmagten mig. Den skal jeg leve med en tid endnu. Samfundet takserer efter gældende lov. Det har jeg ingen indsigelser overfor. Jeg er skyldig. Det hverken kan eller vil jeg løbe fra. Straffens længde står ikke til diskussion, og set i forhold til et lukket er det her selvfølgelig åbent. Alle begreber er vel relative eller set i forhold til noget andet, når det kommer til stykket?

Min personlige frihed er større, lyder argumentet fra personalet, når jeg spørger til det valgte begreb. Jeg føler mig ikke fri. Den følelse er slet ikke en del af mig. Men måske er det heller ikke meningen med det, når alt kommer til alt?

Foragten fra omverdenen lever jeg med, som en daglig påmindelse om det, der skete. Jeg tænker på hende hver eneste dag. Leonora var hendes navn. Hun fylder mit

indre med smerte og dårlig samvittighed.

Jeg går hen over græsplænen. Hegnet afskærmer mig fra verden udenfor. Nogle gange kommer jeg i tvivl, om jeg en dag kan komme ud og fungere som menneske uden at skamme mig konstant? Det svar må jeg vente med at få til senere.

Solen skinner. Sommeren er over os på vores nordlige breddegrader. Det føles skønt, men solen skinner ikke indeni mig, og det kommer den måske aldrig til igen. Jeg misser op mod solen. Den føles varm.

En smuk tanke, at noget i verden trods alt ikke er foranderligt.

Jorden var perfekt engang. Mennesket burde ikke ødelægge den på den måde, som de gør, men at forurene i et stort fællesskab giver ingen straf. Havde det kun været et enkelt menneske eller en enkelt nation, der ødelagde jordens ressourcer, så ville vi foragte og straffe. Ingen tvivl om det.

Men det er meget nemmere at straffe mig for det, jeg

ødelagde på et øjeblik, end at straffe de mange, der ødelægger over en lang periode. Men måske handler det også om, at jeg påførte et andet menneske direkte undergang på et sekund og ikke trak det ud over tid?

Jeg er jo skyldig. Det ved jeg godt, men hvad skal jeg lære af at være indespærret i en given tid udover forståelsen af, at retssikkerheden er intakt i vores land?

Det har ingen kunnet givet mig et brugbart svar på endnu. Men måske skal jeg slet ikke forstå, men bare stiltiende acceptere tingenes tilstand?

Havde jeg boet i et andet land, ville straffen højst sandsynligt være blevet takseret anderledes. Det er til tider underligt at tænke på. Her kan jeg ovenikøbet komme ud før tid, hvis jeg opfører mig ordentligt. Jeg kan blive belønnet for at rette ind. Tanken er i grunden absurd. For hvem bestemmer, hvornår jeg har opført mig så anstændigt, at jeg kan komme ud før tid?

Det gør dem, der sidder på den anden side af skrivebordet velsagtens. Men i realiteten kunne det jo lige

så godt være dem, der sad på min side. Intet af det hændte var tilsigtet, endsige planlagt. Men det tilvejebringer til stadighed ikke Leonora, og hendes familie vil for altid være ramt af skæbnens ironi. Det står ikke til at ændre uanset, hvor længe jeg er spærret inde, eller hvor meget jeg end angrer.

Vi er skilt fra kvindernes afdeling, men jeg kan høre deres snak. Der sidder en flok og ryger ude foran deres afdeling. Jeg ignorerer dem. De gider ikke snakke med mig alligevel. De kender til min sag fra aviserne og fjernsynet, og foragten har de svært ved at skjule. De forsøger sådan set slet ikke.

En af dem råber "svin" efter mig. Det rammer hårdere, end hun tror, men jeg gør, som mænd gør flest, og lader som om, det ikke rører mig det mindste. Jeg går videre hen over græsset. Følelsen af ensomhed overmander mig. Den følelse kender jeg ikke kun herinde fra. Den var også en del af mig udenfor. Jeg kan huske den helt tilbage til mine tidlige barneår. Den var min eneste trofaste ven i alle

årene som barn. Jeg havde ingen andre end den at klamre mig til.

Det var, når jeg lå i det store værelse i det store hus, at ensomheden var værst. Jeg kunne ikke høre nogen, dertil var huset for stort. Stilheden gjorde mig bange. Jeg kunne ikke lide at være alene, men det tog ingen sig af.

Vi var fem i familien. Os tre børn og mor og far. Jeg var efternøleren. Mine søskende boede ikke længere hjemme, og dermed var jeg den eneste, der skulle tidligt i seng om aftenen.

Så lå jeg der og kunne ikke sove. Timerne slæbte sig langsomt afsted, og ulven under min seng ventede kun på at bide mine ankler i stumper og stykker, hvis jeg trådte ud på gulvet. Så det undlod jeg at gøre. Jeg ville gerne beholde mine ankler.

Til tider lå jeg vågen så længe, at jeg skulle tisse. Men jeg kunne ikke komme forbi ulven uden hjælp, og badeværelset lå helt nede for enden ad gangen. Der turde jeg ikke gå ned alene, fordi lyset altid var slukket i hallen

og på hele første salen. Så jeg blev liggende i stedet for.

Mor ville ikke have, at jeg kaldte på hende, når jeg var kommet i seng. Så det var ikke en mulighed, jeg havde. Hun fortalte aldrig hvorfor, men hun forklarede omvendt tit, at det ikke var nødvendigt at lade lyset brænde overalt.

Jeg prøvede af mange omgange at fortælle hende om ulven og min frygt for mørket, men hun sagde bare, at det var noget pjat, og at der ikke var nogen ulv under min seng. Men det vidste jeg, at der var. Jeg havde jo selv hørt den trække vejret langtrukket og sultent, men hun lyttede ikke på mig. Til gengæld blev hun sur, når jeg tissede i sengen om natten. Hun sagde, at det kun var pattebørn, der gjorde sådan.

Far var sjældent hjemme, så ham kunne jeg ikke gå til. Når jeg spurgte efter ham, fik jeg altid at vide, at han var til enten møde, på forretningsrejse eller ude at spille golf med forretningspartnere.

Når jeg lå i min seng, kunne jeg til tider høre mor tænde lyset ved poolen på terrassen nedenfor mit vindue

og tage en aftendukker. Det var rart at vide, at hun var i min nærhed. Så mærkede jeg en samhørighed mellem os, også selvom hun ikke var i samme rum som mig. Men det var kun om sommeren hun badede. Om vinteren var poolen tom for vand.

Hvis mor var ude om aftenen, lod vores filippinske au pair altid lyset brænde på både mit værelse og på gangen. De aftener var ulven ikke under min seng. Den kunne ikke tåle lys. Jeg sagde tak til hende, når hun gjorde sådan. Så svarede hun "*Tak som byder.*" Det svarede hun i øvrigt til nærmest alt, hvad der blev sagt til hende. Hun lærte aldrig rigtig dansk, selvom hun var hos os i mange år.

Når hun havde hentet mig i skolen, og vi kørte ned af alleen til huset, sagde hun altid "*hjemmet bedst.*" Det grinte jeg af. Det lød sjovt. Jeg prøvede af mange omgange at fortælle, at det hed "*hjemme bedst,*" men hun lærte det aldrig alligevel, og hun rejste hjem uden nogensinde at have lært det, dengang jeg startede på kostskole.

Jeg vender rundt og går den anden vej, da jeg når til

porten. Det er ikke min tur til at komme ud endnu. Jeg skal sidde her lidt endnu. Meningen med min indespærring må være, at jeg kommer ud som et nyt og forbedret menneske på et tidspunkt. Men kan det overhovedet lade sig gøre når nu, at jeg har gjort det utilgivelige?

Det er jeg ikke sikker på. Jeg har ledt og ledt efter et svar, men jeg har aldrig fundet det, og ingen kan hjælpe mig. Jeg kan end ikke hjælpe mig selv. Jeg får ikke andet end uklare svar fra både min omverden og mig selv.

Ensomheden tynger mig. Sådan bliver det nok ved med at være resten af mit liv. Jeg har altid evnet at være ensom i mængden. Det er nok min skæbne. Jeg var også alene dengang, at øjeblikket ødelagde alt. Det betyder, at jeg ingen medskyldige har at dele smerten med, men det er jo ikke sikkert, at det ville have ændret noget. Jeg ville jo være skyldig uanset, og straffen ville ikke blive anderledes af den grund.

Skyld og straf var også en stor del af min barndom.

Far yndede at straffe med fratagelse af goder, hvis jeg havde gjort noget, jeg ikke måtte. For det meste var det min elektronik af enhver art, at han fratog mig retten til i en given periode. Det rørte mig mindre, end når de valgte ikke at snakke til mig. Så kunne jeg gå rundt i huset i ugevis, uden der blev vekslet så meget som et eneste ord med mig.

Til måltiderne sad jeg ikke engang i spisestuen. Jeg blev plantet i den grønne stue med min mad helt alene. Og det eneste selskab, jeg havde, var lyden af det store ur, der hang over kaminen og tikkede sin egen særegne lyd.

Jeg plejede at skabe oplevelser og lange samtaler med mor og far inde i mit hoved i de perioder. I min selvskabte verden var far hjemme hele tiden og lavede sjove ting med mig. Han slukkede sågar sin mobil. Når jeg skulle til skydning, tog han med. Så stod han og kiggede på i timevis og roste mig, når jeg lavede perfekte skud.

I bilen hjem snakkede vi om alt mellem himmel og jord, og når vi kom hjem fra skydning, stod mor klar i

døren og bød os velkommen hjem igen med et stort smil på læben. Så gik vi i køkkenet og spiste sammen alle tre, fordi det var det hyggeligste sted i huset.

Efter maden lagde far og jeg planer om, hvordan ulven bedst kunne elimineres, og planen virkede efter hensigten. Ulven døde på stedet, da først vi gik til angreb. For selvom den var ond, kunne den ikke klare far og mig, når vi slog os sammen.

Virkeligheden var dog langt fra min fantasi. Ulven overlevede hele min barndom, uden at far nogensinde opdagede dens eksistens, og ingen af dem lærte nogensinde at lytte til mig. Far nåede ikke med til skydning en eneste gang, det rakte hans tid aldrig til.

Og mens jeg har siddet her, har han ikke været forbi en eneste gang. Han ønsker ikke længere at se mig. Det er den straf, han synes, at jeg skal have af ham. Det er i og for sig i orden. At straffe er et indgroet handlingsmønster i mennesket. Det er jo sådan, vi gør. Hvordan skulle vi ellers kunne skelne de dårlige fra de gode mennesker?

Mor græd under hele sit besøg den ene gang, at hun var her. Hun græd ikke på mine vegne, men over at hendes søn skulle sidde sammen med sådanne usle typer. Det passede hende ikke. Hun mente, at der burde være fængsler for de bedrestillede i samfundet. Hun tog endda snakken med fængslets personale om det, også selvom jeg bad hende om at lade være. De svarede hende dog høfligt, at straf var straf, uanset hvor den indsatte stammede fra.

Det svar fornærmede hende så meget, at hun ikke har vist sig siden. Og heller ingen af mine søskende har været forbi. De arbejder begge i fars firma i afdelingen i Singapore og har ikke tid til at komme hjem for at besøge mig.

Jeg går langs hegnet. Her er skygge. Det er for varmt at gå i solen. Min frihedsberøvelse er en del af mig hele tiden. Jeg tænker på det konstant. Det er ikke rart, men det er vel som det skal være uagtet, hvad jeg måtte mene om det? Straffes skal jeg selvfølgelig. Hvad skulle alternativet ellers være?

Der findes næppe noget, at der er mere hensigtsmæssigt end dette, men er straffen ment som en hævn eller som rehabilitering set fra samfundets side? Det kan jeg have svært ved at svare på. Jeg føler mig ikke som rehabiliteret, men mere som skamfuld.

Men er det så hævn? Det ved jeg ikke. Hvis jeg skulle kunne svare på det, ville det kræve, at jeg nærstuderede domsudskriften, og det har jeg ikke haft mod på endnu. Jeg valgte ydermere ikke at anke. Det gjorde jeg ikke, fordi det var vigtigt for mig, at Leonora fik oprejsning.

Leonora. Hendes navn er virkelig smukt. Hendes lange lyse hår var det første, jeg lagde mærke til. Det flagrede om hendes hoved. Hendes cykel husker jeg som lyserød.

Et par indsatte går og fjerner ukrudt langs hegnet. Jeg går udenom dem. De kigger efter mig, men de siger ingenting til mig. Den ene er ung, den anden gammel. Den gamle ligner forstanderen fra den kostskole, jeg gik på.

Jeg frygtede ham alle årene. Han virkede så brysk, og

han styrede kostskolen med hård hånd. Det var ikke kun mig, der var bange for ham, det var de andre børn også. Det kunne jeg høre, når vi lå i vores senge på sovesalen om aftenen. Jeg snakkede ikke med, selvom jeg var enig med dem. Ingen af dem ville mig. De sagde, at jeg var en nørd. Det var jeg måske også, men det havde jeg vel ikke selv valgt?

Jeg prøvede en overgang at lade være med at udmærke mig fagligt, men de så mig ikke alligevel. Og de dårligere karakterer fik blot min far til at reagere prompte. Han stoppede med at indbetale lommepenge til mig som straf, og jeg måtte ikke komme hjem i weekender eller i ferier, førend jeg tog mig sammen og fik gode karakterer igen.

Jeg lod som ingenting i starten og blev bare på skolen, men juleferien blev så lang. Vi var næsten ingen tilbage på skolen. De lange gange var uhyggelige, når de var tomme. Det rungede, når jeg snakkede med mig selv. Det kunne jeg ikke lide, og ulven flyttede ind under min seng den jul.

Den var ellers ikke at finde på skolen til dagligt. Den brød sig ikke om alle de børn, der var samlet på sovesalen, men da jeg var næsten alene tilbage, kom den og blev hele ferien.

Juleaften var ensom. Vi var kun fem børn og en vagthavende voksen, og vi havde kun et lille juletræ af plastik til at stå på gulvet i hjørnet af spisesalen. Der lå en stak gaver under. Jeg havde ikke været henne og kigge på dem. Det interesserede mig ikke særlig meget. Jeg savnede blot at komme hjem. De andre fire børn var tilbage på skolen, fordi deres forældre boede på den anden side af jorden. Kun jeg var der som led i en straf.

Da gaverne skulle deles ud, var der ingen til mig. Straffen gjaldt uanset årstid og højtidelighed. Far mente det, når han sagde noget. Den vagthavende opdagede, at jeg sad uden gaver. Hun forsvandt og kom tilbage efter lidt tid med en stor kasse, der var tapet godt til.

Hun påstod, at hun havde mødt julemanden ude på gangen. Det troede ingen af os sådan rigtig på, men det

gjorde ingenting. Det var rart at sidde med kassen i skødet og gætte på, hvad den mon indeholdte?

Jeg rystede den, men jeg kunne ikke gætte det af den grund. Jeg fik kæmpet tapen af og åbnede den. I kassen lå der flere poser slik, to poser chips samt en stor æske chokolade. Tingene lignede til forveksling det, vi kunne købe i skolens lille bod, men det betød intet, jeg blev glad alligevel. Under slikken lå der en blå sweatshirt, en kasket, en drikkedunk samt en nøglering alt sammen med skolens logo på.

Jeg tog med det samme den blå sweatshirt på. Den passede helt perfekt. Det var heldigt. Jeg havde allerede en af dem, bare i grå, men den her var flottere, fordi den var ny. Jeg gav den vagthavende et kram og sagde mange tak. Hun smilede, blinkede til mig og sagde velbekomme. Efter juleferien begyndte jeg at lave lektier igen. Jeg ville jo gerne hjem bare en gang imellem. Hvorfor vidste jeg egentlig ikke helt?

Leonora blev født den jul, hvor jeg tilbragte juleferien

på kostskolen. Hun var tretten år yngre end mig. Hun skabte lykke i sin familie den jul. Jeg skabte ingenting.

Jeg bærer rundt på et billede af hende i min pung. Det ligner et skoleportræt. Jeg klippede det ud af en avis, da sagen kørte i medierne. Det var min skyld det hele. Hun var uskyldig. Kunne hun være andet? Hun var jo kun ti år, da det skete, og hun var ikke på coke modsat mig.

Jeg vender atter rundt og går tilbage igen langs hegnet. Jeg ville ønske, at jeg kunne gøre det hele om. Tiden lader sig ikke manipulere med, men evnede jeg det, ville jeg trylle hende tilbage til livet. Med det smukke navn burde hun have levet meget længere.

Hun var opkaldt efter sin oldemor, fortalte hendes mor i nyhederne en dag. Moderen var knust og græd sig gennem hele interviewet. Det var der, at jeg besluttede at melde mig selv. Den smerte, at jeg havde påført en anden familie, kunne jeg ikke bære på i al evighed alene.

Jeg mødte op på politistationen den aften. Jeg fortrød ikke mit valg, men det var svært pludseligt at være låst

inde. Det gjorde kun ensomhedsfølelsen endnu værre. Jeg var også tit ensom, når jeg sad hjemme på værelset alene, men der var døren i det mindste ikke låst udefra, og på værelset havde jeg alle mine ting til rådighed. I arresten havde jeg ingenting andet end mig selv. Det dårlige indeklima mindede mig om tiden i Singapore.

Efter gymnasiet på kostskolen ville jeg gerne på universitetet og læse psykologi, men det ville min far ikke tillade. Alle humanistiske uddannelser var i hans verden spild af tid. Han truede med at gøre mig arveløs, hvis jeg trodsede ham og søgte ind alligevel. Jeg undlod at gøre noget overhovedet og sad bare hjemme for mig selv i en periode. Det ineffektive var som en rød klud foran næsen på ham.

Han endte med at tilbyde mig en stilling i sit firma i Singapore. Jeg rejste modvilligt derud. Klimaet var så anderledes varmt og fugtigt end derhjemme. Det krævede en længere tilvænning, men det værste var dog kedsomheden, den forfulgte mig dagligt.

Selve jobbet var en tam omgang. En masse mænd i jakkesæt, der prøvede at lyde enormt kloge. Det fangede mig ikke rigtig. Jeg ville hellere noget helt andet, men det kunne jeg kun opnå, hvis jeg fravalgte min familie og alle dens rigdomme. Og det vidste jeg ikke rigtig om, jeg var parat til.

Det var til en firmafest, at jeg blev tilbudt coke for første gang. Det virkede harmløst, og jeg prøvede det mest af alt af nysgerrighed, men hvilket sus. Lige pludseligt virkede den konstante ensomhed så fjern. Jeg fik mod på at snakke med de fleste. For en gangs skyld fandt jeg ikke mig selv stående tavs i yderkredsen. Jeg gik frivilligt ind i inderkredsen og snakkede. Folk grinte af mine bemærkninger. Det gav mig modet på at prøve det igen. Det virkede som svaret på det hele, og snart var det en dagligdags ting, at jeg tog en bane eller to. Dagen blev nemmere at komme igennem på den måde, og mine arbejdskollegaer var knap så belastende, når jeg var påvirket.

Men det var kun, når jeg var påvirket, at tingene var sådan. Når jeg bare var mig, kom ensomheden atter snigende.

Jeg passerer igen de to indsatte, der er i færd med at fjerne ukrudt. Den gamle kigger på mig og siger, at jeg da vist får gået en masse kilometer på den måde. Jeg nikker blot til ham og går udenom dem. Det er sjældent, at der er nogen af de andre, der snakker til mig. Jeg er ligesom ikke en del af fællesskabet. Måske er det selvforskyldt. Jeg har jo heller ikke opsøgt nogen af dem, men det virker ikke, som om vi har særlig meget til fælles. Og jeg har brug for at tænke.

Da min far fandt ud af det med coken, blev jeg straks hentet hjem igen. Det hjalp dog intet. Coke var lige så tilgængeligt her som alle andre steder. Han ville have mig på en afvænningsklinik, men det nægtede jeg. Så stort syntes jeg ikke, at mit forbrug var. Han tvang mig med i firmaet hver dag i stedet for. Det var langt kedeligere end i Singapore, men han var ligeglad med, hvad jeg syntes om

det. For ham var det vigtigste, at jeg afholdt mig fra at tage coke mere.

En lørdag, hvor jeg havde glemt at låse døren til mit værelse, brasede han ind og fandt mig i færd med at tage en bane. Det fik ham til at gå helt i selvsving. Han løb hen, greb det resterende coke og kastede det op i luften. Det forsvandt på et sekund. Det fik mig til at gå amok. Jeg kastede mig over ham og slog ham adskillige gange i hovedet.

Mor kom til på grund af larmen og fik mig skubbet af ham. Det lykkedes ham derefter at få mig pacificeret. Han satte sig ovenpå min brystkasse og slog mig gentagne gange i ansigtet. Mor råbte hysterisk, at han skulle lade være, men han stoppede først, da hun skubbede til ham. Han havde aldrig tidligere rørt mig fysisk. Jeg tog mig til næsen og opdagede, at den blødte.

Leonora blødte også selvsamme dag som mig, men det var af helt andre årsager. Hun var ikke en del af en familiefejde. Hun var bare tilfældigt til stede på det

samme sted og på det samme tidspunkt som mig.

Jeg bad dem begge om at forlade mit værelse. Mor prøvede at tørre blodet af mit ansigt, men jeg skubbede hendes hånd væk. Far blødte også fra sin næse. Det var første gang i mit liv, at jeg havde set ham sådan. Hans tøj sad ikke længere ulasteligt, og han virkede rystet. Han sagde intet, men gik bare ud af mit værelse med mor lige i hælene.

Jeg satte mig på min stol og vidste ikke, hvad jeg skulle tænke om det hele. Heldigvis havde han ikke fundet alt min coke. Jeg fandt en pose frem fra det skjulte rum, jeg havde lavet under skrivebordet og tog en bane mere. Følelsen af ensomhed forlod min krop.

Jeg hørte nogen ved døren, men ingen kom ind. Jeg rejste mig, gik over og hev i dørhåndtaget, men der skete intet. De havde låst døren udefra og sat et eller andet i klemme i håndtaget, så jeg ikke kunne komme ud.

Det skulle de bare ikke have gjort. Jeg blev så tosset, at jeg gik over og tog en bane coke mere. Derefter sparkede

jeg døren i stykker. De kom ilende til på grund af larmen. Jeg råbte til dem, at de skulle afholde sig fra at gøre noget. Mor begyndte at græde. Hun så dum ud, som hun stod der med sin make-up løbende ned ad kinderne.

Jeg grinte af dem og råbte, at de var en skændsel for omverdenen. Far prøvede at snakke mig til ro, men det lykkedes ikke. Jeg sparkede ud efter ham, da han prøvede at nærme sig. Jeg løb ned af trapperne og ud i min bil. Jeg startede den og kørte vildt rundt på grunden. De stod nu begge to oppe på udendørstrappen og kiggede måbende på.

Mor satte sig ned på hug og skjulte sine øjne i sine hænder, da jeg pløjede hendes elskede blomsterbede op. Hun græd nok igen, men jeg kunne ikke være mere ligeglad. Far stod som forstenet. Ikke engang da jeg kørte ind i siden på hans Audi reagerede han.

Jeg tændte for musikken og skruede helt op for volumen. Det gav mig ekstra blod på tanden. Jeg kørte hen over terrassen og ramte både parasollen og

havemøblerne, inden jeg fortsatte hen over græsplænen og lavede hjulspind af flere omgange. Derefter kørte jeg ud af alleen og ud på vejen.

Jeg når atter porten og vender igen om. Det er vigtigt at tage ansvar for det, at jeg har påført andre af smerte. Jeg kigger rundt og får øje på, at bænken er tom. Jeg går hen, sætter mig og finder billedet af Leonora frem fra min pung.

Hun ser sød ud. Venlige, uskyldige øjne og et stort smil. Jeg lader mine fingre glide ned over billedet. Jeg ville ønske, at jeg kunne bringe hende tilbage til hendes forældre, men det står desværre ikke i min magt. Jeg sukker og mærker tårene presse sig på. Hendes liv skulle klart have været længere, end det blev. Ingen har fortjent at skulle herfra i en alder af ti år.

"Var det hende, du dræbte?" En maskulin stemme fylder mit indre. Jeg kigger op og får øje på den gamle mand, der går og fjerner ukrudt ved hegnet.

"Ja," svarer jeg uden omsvøb.

”Hvad skete der helt præcist?” spørger han og sætter sig ned ved siden af mig. ”Man har jo læst så meget.”

Hans direkte spørgsmål overrasker mig. Ingen har tidligere spurgt så direkte. Jeg kigger skeptisk på ham uden at sige noget.

”Du kan sagtens fortælle mig det. Jeg løber ikke med sladder.” Han fanger sin pibe i brystlommen på sine arbejdsbukser. Jeg siger stadig ikke noget. Han tager en pakke tobak frem fra bukselommen og begynder at stoppe piben.

”Vi er her jo alle sammen på grund af et eller andet, at vi ikke skulle have gjort,” fortsætter han.

Det er rart pludseligt at være to. Jeg skuler hen på ham. Han ser venlig nok ud. Jeg spørger, hvad han sidder inde for.

”Næsten det samme som dig, bortset fra at jeg ikke nåede at dræbe nogen.” Han finder sin lighter i den anden lomme og tænder piben. Tobakken dufter godt. Jeg snuser diskret ind og lader mig indfange af hans venlighed.

Jeg hører pludselig mig selv fortælle om dagen, hvor min far tog mig i at tage coke, om vores håndgemæng, og om da jeg pløjede vores fine have op.

Han griner, da jeg fortæller, hvordan jeg bevidst kørte ind i fars store, flotte Audi. Jeg kan heller ikke selv lade være med at grine. Det er helt forløsende at grine. Det har jeg ikke gjort længe.

"Hvad skete der så, da du kørte ud på vejen?"

Alvoren er der pludseligt igen.

"Jeg kørte rundt på må og få," forklarer jeg ærligt.

"Musikken spillede på fuldt drøn, og jeg følte mig udødelig. Farten var langt over det tilladelige."

"Blev du ikke stoppet af politiet?"

"Næh, jeg kørte ud af en masse små veje, hvor der som regel ikke kommer særlig mange."

"Så du hende ikke komme cyklende?"

"Leonora?"

"Var det det, pigen hed?"

"Ja," svarer jeg sukkende. "Og nej, jeg så hende slet

ikke. Pludselig hørte jeg bare et bump. Og i næste nu så jeg hendes lange, lyse hår, der flagrede foran forruden.”

”Men landede hun ikke på din forrude?” Han ryger videre på sin pibe.

”Nej, hun landede ikke på forruden. Hun fløj videre hen over taget, efter hun havde ramt forruden.” Jeg synker og tørrer en tåre væk fra øjenkrogen. Det er første gang, at jeg har sat ord på det, der hændte den dag. Det er svært.

”Stoppede du slet ikke op?”

”Jo, jeg gjorde.” svarer jeg forarget. ”Selvfølgelig.”

”Hvorfor reddede du hende så ikke?” Han kigger intenst på mig. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal forklare det næste. Noget af det fremstår lidt i tåger. Jeg havde taget alt for meget coke den dag. Det valg skal jeg leve med resten af mit liv.

Jeg stoppede bilen, steg ud og løb over til hende. Hendes lange, lyse hår var rødt af blod. Hun kiggede på mig med sine store, bange øjne. Jeg satte mig og tog hende ind til mig. Hun tiggede mig om, at jeg skulle ringe til

hendes mor. Hendes rygsæk hang skævt på hendes ryg. Hendes tårer kunne jeg næsten ikke bære at se på. Jeg anede ikke mine levende råd. Hun bad mig om at hjælpe hende, men jeg vidste ikke med hvad?

Hun virkede så bange. Hun sagde, at det gjorde ondt over det hele. Jeg kiggede ned af hendes krop. Den virkede intakt. Hun havde mest af alt blod i hovedet. Jeg strøg hende over hendes lange hår. Blodet føltes varmt i min hånd. Hendes bukser var revet i stykker på låret. Det lignede ridebukser. En svag duft af hest hang i luften. Hun måtte være på vej hjem fra ridning. Hendes små hænder gned hun mod hinanden.

”Hvorfor kørte du fra hende uden at tilkalde hjælp?”
Han afbryder mine tanker.

”Jeg ved det ikke,” svarer jeg ærligt. ”Jeg blev vel bange. Det er mit bedste bud.”

Hendes gråd kunne jeg pludselig ikke længere holde ud at være i. Den lød så klagende. Hun blev ved med at kalde på sin mor. Jeg blev bange for følgerne af det, at jeg

havde gjort. Jeg havde brug for at komme væk fra stedet. Hun klamrede sig til mig, selvom vi slet ikke kendte hinanden. Hun kæmpede for sit liv i mine arme. Det fik panikken til at melde sig hos mig. Jeg kiggede febrilsk rundt, men der var ingen at se. Hun spyttede blod ud af munden. Det kunne jeg ikke klare. Jeg lagde hende af ukendte årsager fra mig nede i grøften, tog hendes cykel og lagde den ved siden af hende. Hun tiggede mig om ikke at gå. Det gjorde jeg alligevel. Et eller andet i mig sagde, at jeg skulle se at komme væk i en fart.

”Har du sidenhen fortrudt, at du bare kørte fra hende?”

”Ja, mange gange,” siger jeg og har et kort øjeblik lyst til at spørge, om han tror, at jeg er en kold og kynisk psykopat, men jeg lader være.

Det var nemlig lige sådan, at medierne fremstillede mig efterfølgende. Jeg kørte jo derfra uden at ringe efter hjælp. Hvis jeg havde ringet, ville Leonora højst sandsynligt have levet i dag. Obduktionen viste nemlig, at

hun først var død flere timer efter påkørslen. Det var hendes egen mor, der fandt hende. Hun var kørt ud for at lede efter hende, da hun efter arbejde ikke fandt Leonora i hjemmet. Men hun var allerede død, da hun nåede frem. Leonora må have været bange, da hun lå der i grøften helt alene. Tanken gav mig mavepine.

”Hvad gjorde du efter, at du var kørt derfra?”

”Jeg aner det ikke helt,” svarer jeg og flover mig ved tanken om, at jeg efterlod Leonora til hendes egen skæbne og ikke overhovedet kunne erindre, hvad jeg selv gjorde derefter. Ifølge overvågningsbillederne fra en burgerbar i nærheden, var jeg blandt andet forbi der for at købe mad.

”Kan du slet ikke huske noget?” Han kigger skeptisk på mig.

”Jo, jeg kan huske, at jeg kørte hjem til mine forældre, da det var blevet mørkt.” Jeg smiler hånligt ved tanken om dem. De sagde intet til mig, da jeg dukkede op. Jeg gik bare direkte op på mit værelse. Døren havde de fjernet helt, og der var ryddet op.

"Sagde de aldrig noget som helst til dig?"

"Næh, på det tidspunkt vidste de jo heller ikke, hvad jeg havde lavet." Jeg rækker ham billedet af Leonora. "Jeg vidste det jo knap nok selv."

"Hun ser sød ud," siger han og giver mig billedet tilbage.

"Ja." svarer jeg kort og lægger billedet ned i pungen igen.

"Jeg sidder inde på grund af spritkørsel," fortæller han, uden jeg har spurgt.

"Okay."

"Men jeg nåede ikke at køre nogen ned. Men det kunne jeg lige så godt have gjort." Han sukker. "Min promille var på to komma seks. Så jeg kan intet huske fra den dag."

Det fortalte kommer bag på mig. Han ligner slet ikke en, der drikker. Det virker underligt at sidde her med kun en halv meter imellem os og have næsten enslydende historier og så alligevel være så forskellige. Jeg dræbte

Leonora. Det var langt værre end ikke at have ramt nogen.

"Hvorfor meldte du dig ikke, da politiet efterlyste dig i alle medier?" spørger han videre.

"Jeg var bange for følgerne," svarer jeg efter at have tænkt lidt over spørgsmålet. "Medierne fremstillede mig som et uhyre, og sådan opfatter jeg ikke mig selv."

"Hvad fik dig så på andre tanker?"

"Det var, da jeg så Leonoras mor i fjernsynet. Hun virkede så ulykkelig."

"Havde dine forældre slet ikke mistanke til dig? Det skete jo selvsamme dag, som I havde været uvenner?"

"Måske, men de sagde intet." Jeg tænker tilbage på, om de skulle have nævnt noget, men det gjorde de ikke. De havde mere travlt med at få haven på fode igen. Der blev tilkaldt diverse gartnere, så tingene hurtigt kunne vende tilbage til det oprindelige.

Jeg ville ønske, at det samme kunne lade sig gøre med mennesker. At alle smertelige spor kunne slettes med et snuptag, men det er ikke en mulighed. Når jeg tager

herfra en dag, vil jeg stadig være ham, der dræbte Leonora og efterlod hende blødende på en øde landevej.

Straffen står ikke mål med den smerte, at Leonoras familie skal leve med til evig tid. Men kan en straf overhovedet nogensinde stå mål med det, at ofrene må lide af tort? Det tror jeg ikke. Min straf ligger mest af alt i, at jeg hver eneste dag skal leve med, at jeg ikke kom et menneske i nød til undsætning. Det betyder, at en lille pige kun blev ti år. Jeg synker atter. Han kigger længe på mig. Det er rart at blive set. Det er jeg ikke så godt vant med.

”Skal vi spise sammen i aften?”

”Det kan vi godt,” svarer jeg overrasket. Ingen har efterlyst mit selskab så direkte før. ”Det kan vi helt sikkert. Og også i morgen hvis du har lyst?”

Han griner, slår mig på låret og rejser sig. Piben er gået ud. Han banker kort på den og lægger den ned i lommen igen.

”Det skal nok gå alt sammen,” siger han og begynder

at gå. "Det gør livet jo sjovt nok altid, og det også uanset."

Jeg kigger efter ham, da han går over og tager sin rive og fortsætter med at fjerne ukrudt. Han siger et eller andet til sin makker. Jeg kan ikke høre, hvad det er, men det gør ikke så meget. Bare jeg ved, at vi skal spise sammen senere. Hvad skal vi mon lave af mad? Jeg bør gå ind og se, hvad jeg har på lager. Det bliver rart at være to om at tilberede et måltid.

Straffen i straffen må jeg lære at tackle. Ensomhed er måske ikke nødvendigvis en blivende størrelse?

Måske skal jeg ikke længere kun være på tålt ophold i livet, men også have lov til at leve uden skyld, straf og skam som evige forfølgere?

Bænken under mig virker ikke længere så hård. Jeg slår armene ud, lægger dem på ryglænet og misser op mod solen. Dens stråler varmer mit ansigt. Måske er jeg foranderlig? Tanken er rar. Den fylder mig med håb.